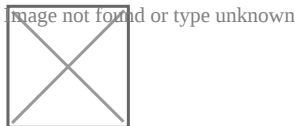

Άσωτος γιος: Έμοιαζε με νεκρό προτού πεθάνει σωματικά

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Άσωτος υιός έζησε άσκοπα και σπατάλησε όλη την περιουσία που του έδωσε ο πατέρας του. Κι αφού τα ξόδεψε όλα, στη μακρινή αυτή χώρα έπεσε πείνα μεγάλη κι άρχισε κι ο ίδιος να πεινά. Στη μακρινή αυτή χώρα, μακριά πολύ από το Θεό, υπάρχει πάντα πείνα, γιατί η γη δεν μπορεί να χορτάσει τον πεινασμένο άνθρωπο. Η τροφή της το μόνο που κάνει, είναι να αυξάνει την πείνα του. Η γη μόνο τα άλογα ζώα μπορεί να χορτάσει. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να χορτάσει τον άνθρωπο. Στη μακρινή χώρα πάντα υπάρχει πείνα. Ο αμαρτωλός που ξεχνά τελείως το Θεό και δαπανά όλες τις ζωτικές δυνάμεις του, που ο Θεός του έδωσε με το μερίδιο του, πέφτει σε μεγάλη πείνα. Μια πείνα που δεν μπορεί να την κορέσει ούτε για μια στιγμή η γη ολόκληρη, με όλα τα αγαθά της.

Πηγή: <http://www.porphyrios.gr/>

Πηγή: <http://www.porphyrios.gr/>

Το ίδιο γίνεται μέχρι σήμερα με κάθε αμαρτωλό που παραδίδεται ολοκληρωτικά στη γη, στο σώμα και τις σωματικές απολαύσεις. Η τραγωδία για τον αμαρτωλό αρχίζει όταν όλα αυτά γίνονται αποκρουστικά, μοιάζουν με βρώμα και δυσωδία. Τότε αρχίζει να παραπονιέται για τον κόσμο ολόκληρο, να καταριέται την ίδια του τη ζωή. Με στεγνό το σώμα αλλά και την ψυχή του, νιώθει σα να 'χει μέσα του ένα κενό, σα να 'ναι ένα καλάμι ξερό, απ' όπου περνάει παγερός αέρας. Όλα του φαίνονται μαύρα. Όλα είναι άσχημα, αηδιαστικά. Σ' αυτή την κατάσταση που βρίσκεται τα 'χει χαμένα, δεν ξέρει τί να κάνει. Δεν πιστεύει στη ζωή του. Πώς τότε μπορεί να πιστέψει στην άλλη; Εκείνη την έχει ξεχάσει, εντελώς, τούτην εδώ άρχισε να την μισεί. Τί κάνουμε τώρα; Πού πάμε; Το σύμπαν ολόκληρο τον πιέζει και πουθενά δε βλέπει πόρτα με την ένδειξη «έξοδος».

Ο τάφος δεν είναι διέξοδος, είναι είσοδος. Κι όταν ο άνθρωπος βρίσκεται σε τέτοια απελπισμένη κατάσταση, του παρουσιάζεται ο σατανάς, που όλον αυτόν τον καιρό ήταν κοντά του και τον οδηγούσε από αμαρτία σε αμαρτία, αν και κρυφά, αόρατα. Τώρα όμως του παρουσιάζεται, τον παίρνει στην υπηρεσία του και

τον στέλνει στον αγρό του για να ποιμάνει τους χοίρους. Όπως λέει κι η παραβολή, «πορευθείς εκολλήθη ενί των πολιτών της χώρας εκείνης, και έπεμψεν αυτόν εις τους αγρούς αυτού βόσκειν χοίρους» (Λουκ. ιε'15).

Αυτό παθαίνει κάθε ανυπάκουος γιός που έφυγε μακριά από τον πατέρα του. Τον αποχαιρέτησε γεμάτος υπερηφάνεια και μεγάλα σχέδια για τη ζωή του, για την ευτυχία του, αλλά κατάντησε δούλος κάποιου που ήταν χειρότερος από τον ίδιο, έγινε ποιμένας σε ξένους χοίρους.

Είναι φανερό ότι με τον ένα των πολιτών της χώρας εκείνης, εννοεί τον πονηρό. Εδώ βέβαια αναφέρεται άνθρωπος, όπως κι ο πατέρας ονομάζεται άνθρωπος, ιστορείται όμως μ' έναν τρόπο εντελώς αντίθετο από τον «πατέρα-άνθρωπο» από τον οποίο έφυγε ο ανόητος γιός. Αυτός εδώ δεν είναι άνθρωπος της ουράνιας βασιλείας, ούτε καν της επίγειας, αλλά κάποιας τρίτης, της βασιλείας του σκότους και της φρίκης, της παρακμής και της γέεννας, της βασιλείας των δαιμόνων. Με τον πρώτο, τον «πατέρα-άνθρωπο», ο αμαρτωλός ονομάζεται γιός, με τον άλλον, τον «πονηρό-άνθρωπο», ονομάζεται δούλος. Όταν ήταν κοντά στον «πατέρα-άνθρωπο» ήταν ευλογημένος, είχε όλα τα αγαθά και μάλιστα με αφθονία. Με τον άλλον, τον «πονηρό-άνθρωπο», πεινάει. Πεινούσε τόσο πολύ, ώστε ήθελε να φάει τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι, μα κανένας δεν του έδινε ούτε καν απ' αυτά.

Οι χοίροι εδώ έχουν μια βαθύτερη σημασία. Μ' αυτούς πρέπει να υπονοήσουμε τα πονηρά πνεύματα, τους κατοίκους της βασιλείας των δαιμόνων. Τα πονηρά πνεύματα είναι φορείς κάθε ακαθαρσίας. Και οι χοίροι είναι τα ορατά σύμβολα της βρωμιάς. Όταν ο Κύριος «εξέβαλε» τα πονηρά πνεύματα από τον δαιμονισμένο στα Γάδαρα, τα έστειλε στους χοίρους. Όπως οι χοίροι είναι κολλημένοι στη γη, έτσι και τα πονηρά πνεύματα ριζώνουν μέσα στον άνθρωπο, ωστόσο βρουν μέσα του κάποια ακαθαρσία για να τραφούν. Με τα ξυλοκέρατα πρέπει να υπονοήσουμε κάθε ακαθαρσία του μέσα ανθρώπου, δηλαδή πονηρές σκέψεις, ιδιοτελείς, αμαρτίες, ακάθαρτες και λάγνες επιθυμίες κι άλλα πάθη. Τα πονηρά πνεύματα τρέφονται και ικανοποιούνται με όλα όσα απομυζούν τη ψυχή και τη μαραίνουν. Όλα όσα γίνονται στο σκότος της ψυχής του ανθρώπου, εκεί που δε φτάνει ο θείος φωτισμός, όπως οι καρποί που αναπτύσσονται, μέσα στο έδαφος, είναι η ακάθαρτη τροφή για τα πονηρά πνεύματα.

Τα πονηρά πνεύματα όμως δε δίνουν την τροφή αυτή στον άνθρωπο από τη στιγμή που μπήκε στην υπηρεσία τους. Τον τρέφουν ως τη στιγμή που θα γίνει ολότελα δικός τους, που θα υποταχτεί στη δύναμή τους. Μετά, όταν τον έχουν στο χέρι τους, δεν υπάρχει λόγος να τον ταΐσουν άλλο. Η τροφή τους είναι δηλητήριο· κι αυτός τώρα έχει δηλητηριαστεί ολόκληρος. Αυτό που ως τότε ήταν δηλητήριο,

τώρα τον τρέφει. Ροκανίζουν τη ψυχή του και περιμένουν την ώρα που θ' αποχωριστεί από το σώμα, τότε που θα μπορούν να την ταιΐσουν με ακόμα μεγαλύτερα βάσανα στο σκοτάδι της γέεννας. Όπως είπε ο προφητάνακτας Δαβίδ, «κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου, εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου, εκάθισέ με εν σκοτεινοίς ως νεκρούς αιώνος» (Ψαλμ. ρμβ', 3). Ο Άσωτος υιός έμοιαζε με νεκρό προτού πεθάνει σωματικά.

(Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Καιρός μετανοίας» σ. 36-39)